

De tuin van Adam

Hugh Cook

*De tuin van
Adam*

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier dat het keurmerk Forest Stewardship Council® (FSC®) draagt. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

ISBN 978 90 239 9472 5 (boek)
ISBN 978 90 239 9657 6 (e-book)
NUR 302

Vertaling Marianne Locht-Kühler
Ontwerp omslag b'IJ Barbara
Omslagbeeld Mark Owen / Trevillion Images
Typografie binnenwerk Geert de Koning

Oorspronkelijk verschenen bij Mosaic Press, Ontario, Canada
onder de titel *Heron River*

Oorspronkelijke tekst © 2011 Hugh Cook
Nederlandse vertaling © 2015 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

www.uitgeverijmozaiek.nl

Alle rechten voorbehouden

Proloog

Juni 1974

Zo zou Madeline het zich jaren later herinneren.

Ze wordt die ochtend rond zonsopgang wakker door het schorre krassen van een kraai. Eerst lijkt het van ver weg te komen, maar als ze goed wakker is, beseft ze dat de kraai in een van de hoge sparren van de buren zit, niet meer dan een paar meter van hun open slaapkamerraam vandaan. De bomen staan in een rechte lijn langs de oprit. Acht sparren naast elkaar bij het huis, dan een open ruimte van een kleine twee meter, en daarna nog vier bomen. Toen ze net in het huis waren komen wonen, had ze zich vaak afgevraagd waarom die opening daar was. Uiteindelijk was ze er maar van uitgegaan dat een van de bomen het niet overleefd had en daarna nooit vervangen was. Het is maandagochtend, vuilophaaldag, en ze weet dat de kraai van de tak naar beneden zal vliegen om gaten in hun vuilniszakken te pikken, in de hoop zo bij de broodkorstjes en kippenbotjes te kunnen komen. Ze staat op en doet het raam dicht.

Een halfuur later zit Daryl, wakker geworden van de wekker, aan de keukentafel te ontbijten. Uit de radio op de koelkast klinkt 'Monday, Monday' van *The Mamas and the Papas* – zachtjes, omdat de jongens nog slapen. Ze pakt het grote keukenmes uit de la en glipt door de achterdeur naar buiten. De lucht is helder en boven het dak van de buren verschijnt een vuurrode zon. Het belooft een prima dag te worden om de was op te hangen. Ze loopt naar de moestuin en haar blauwe katoenen sloffen worden nat van het bedauwde gras. Ze had eigenlijk haar regenlaarzen moeten aantrekken, maar die zien er zo klunzig uit. *Ba-da, ba-da-da-da* – ze kan het refrein van het nummer van The Mamas and the Papas maar niet uit haar hoofd zetten. Het is een treurig nummer, maar toch ligt het

prettig in het gehoor. Ze loopt met grote stappen door het gras, dat verder van het huis vandaan alleen maar natter wordt, zodat de zomen van haar spijkerbroek ook drijfnat worden. Dan komt ze op de plek waar de brede, groene rabarberbladeren groeien, naast de omheinde composthoop. De muffe geur van rottend blad vermengt zich met die van het natte gras. Ergens hoort ze treurduiven zacht koeren. Die krijgt ze niet vaak te zien, maar ze heeft liever hun onzichtbare aanwezigheid dan het stiekeme, laag-bij-de-grondse geschooier van de kraaien. Duiven doen haar denken aan kleine kinderen, kraaien aan doodgravers. Ze snijdt zes van de langste rabarberstengels af – dat moet genoeg zijn. De bladeren hakt ze eraf met het keukenmes en gooit ze op de composthoop. In dezelfde dwaze eendengang loopt ze terug. Door de dauw op het gras kan ze precies zien waar ze op de heenweg haar voeten heeft neergezet.

Binnen doet ze haar drijfnatte sloffen uit en loopt op vochtige blote voeten de keuken in. Daryl zit de sportpagina's te lezen en de jongens zijn nog steeds niet op. Maar voordat ze naar de slaapkamer kan lopen om een droge spijkerbroek aan te trekken, hoort ze uit de gang het veelbetekenende geluid van de wc in de badkamer, die wordt doorgetrokken. Even later komen Adam en Jesse de keuken binnenstormen en klemmen zich aan haar benen vast, aan ieder been een.

‘Bah, je spijkerbroek is helemaal nat,’ zegt Adam. ‘Hoe komt dat?’

‘Kom, ga maar zitten, dan maak ik jullie ontbijt klaar.’

Ze geeft de jongens een schaalje cornflakes, zoals gewoonlijk, en terwijl ze zitten te eten, draait ze de koude kraan boven de gootsteen open om de rabarberstengels te wassen. Ze laat haar duim door het gladde geultje glijden. Dan snijdt ze de stengels in stukjes van een centimeter. Ze wast een paar aardbeien, verwijdert de groene kroontjes en het bobbeltje van binnen, snijdt ze in plakjes en doet ze met de rabarberstukjes in een grote, glazen schaal. De muziek uit de radio leidt haar af – meestal is Daryl degene die hem 's morgens aanzet. Ze zet de radio uit, maar het nummer van The Mamas and the Papas blijft in haar hoofd hangen en vult de stilte:

*Oh Monday morning, Monday morning couldn't guarantee,
That Monday evening you would still be here with me.*

Later, als ze zit te piekeren hoe laat het allemaal was gebeurd, kan ze zich om de een of andere reden niet herinneren wat ze heeft gedaan in het uur tussen half acht, toen Daryl naar zijn werk ging, en half negen, toen de jongens naar beneden kwamen om tekenfilms te kijken. Waarschijnlijk een tweede kop koffie gedronken om even tot rust te komen nadat ze voor iedereen het ontbijt had klaargemaakt. De reden waarom ze Adam en Jesse die ochtend beneden tv had laten kijken, was dat ze dan zelf rustig de tijd had om wit korstdeeg te maken voor de taarten. Eigenlijk maakt ze het deeg altijd met volkomenmeel, maar deze taarten waren voor de vrouwenlunch in de Bethelkerk. Later kan ze zich ook nog herinneren dat er in het handgeschreven korstdeegrecept van haar schoonmoeder, dat ze in haar kookboek had geplakt, een spelfout stond. Dat had ze nooit tegen Daryls moeder gezegd. 'Sommige mensen zitten met hun neus in de boeken en andere mensen gaan gewoon werken,' zou die dan gezegd hebben. En daarna, half binnensmonds maar net hard genoeg: 'En ik bleef tenminste thuis bij de kinderen.'

Ze rolt het deeg uit met een deegroller en snijdt het op maat, zodat het net over de rand van de eerste springvorm valt. Ze duwt het vast op de rand en maakt er met haar duim en wijsvinger golfjes in. Dan schept ze in elke vorm de helft van het rabarber-aardbeienmengsel, met daarbovenop het kruimeldeeg van bloem en suiker en boter en precies genoeg aardbeienangelatinepoeder om de taartvulling helderrood en dik te maken, zoals haar vader het altijd lekker vindt. Het overgebleven deeg snijdt ze in repen van twee centimeter breed, die ze er in ruitvorm door elkaar geweven bovenop legt. Die besmeert ze met eiwit en ze strooit er nog wat suiker en kaneel over. Ze kijkt uit het keukenraam en ziet dat er uit het westen wolken aan zijn komen drijven.

Om half tien staan de twee taarten in de oven en even later piept de wasmachine beneden als teken dat de eerste lading klaar is. Ze doet het witgoed in een wasmand en loopt ermee

naar buiten, waar Daryl achter het huis onder het keukenraam een platform voor haar heeft getimmerd, waardoor ze makkelijker bij de waslijn kan, die tot achter in de tuin doorloopt. Met haar neus boven de witte lakens ruikt ze het bleekwater dat ze heeft gebruikt. Als ze weer binnen is, komt ze beschaamd tot de ontdekking dat het al kwart voor tien is en de jongens nog steeds tv zitten te kijken. Ze roept dat ze naar boven moeten komen. Later is het om de een of andere reden belangrijk voor haar te weten hoe laat dit allemaal precies plaatsvond – wanneer ze de eerste lading was in de machine deed of de taarten in de oven zette of zei dat de jongens buiten mochten spelen. Alsof daaruit zou blijken dat ze het zelf in de hand had gehad, terwijl ze dat wat daarna was gebeurd op geen enkele manier had kunnen voorkomen. Misschien zat haar daarom dat uur waarvan ze zich niet kon herinneren wat ze had gedaan, zo dwars. Want ze hield het niet voor onmogelijk dat ze in dat uur, onbewust, een beslissende fout had gemaakt.

Terwijl de taarten in de oven staan, ruiken de jongens de zoete rabarber en aardbeien en vragen om een stuk. Ze zegt dat de taarten voor de kerk bedoeld zijn en dat er niets voor hen over is, maar dat ze om het goed te maken een verhaal zal voorlezen en daarna iets lekkers voor hen heeft, een verrassing. Ze vermoedt dat Jesse zal gaan protesteren, maar ze weet dat Adam, nu hij zes is, nieuwsgierig is naar de verrassing en dat hij niet zal gaan zeuren. En als hij het niet doet, zal Jesse het voorbeeld van zijn oudere broer wel volgen. Ze had hun het lekkers ook wel kunnen geven zonder eerst voor te lezen, maar ze weet dat ze het verhaal op deze manier mooi kan inpassen.

Ze zegt dat Adam een boek moet gaan halen. Vorige week is hij voor het laatst naar de kleuterschool geweest en in de herfst begint hij op de 'echte school'. Hij kent het alfabet al een jaar en vindt het prachtig dat hij nu zelf de boeken kan leren lezen die zij elke dag voorleest, maar ook de statistieken achter op zijn hockeykaartjes, die Daryl hem voorleest. Hij wil precies het aantal doelpunten en voorzetten weten van zijn favoriete spelers die hij elke week op tv ziet en die als halfgoden in blauw wit de muren van zijn kamer bedekken. 's Winters

staat Daryl op zaterdag om vijf uur op om met hem naar de arena in Caithness te gaan, waar Adam linksbuiten speelt bij de F'jes.

Hij komt terug met het boek over de schapenboer. Ze gaat op de bank zitten met Jesse dicht tegen zich aan onder haar linkerarm en Adam onder haar rechter, en leest het verhaal voor dat begint met een waterverfillustratie van een houten hek dat wijd openstaat. De schapenboer is een gedrongen, potsierlijk mannetje met een kaal hoofd, een onverzorgde mennonietenbaard, rozige wangen en een blauw gestreepte mantel. Op een dag laat hij zijn schapen in de wei grazen en als hij ze telt, ziet hij dat er maar 99 zijn. Dat betekent dat er één kwijt is. De 99 schapen, dom als ze zijn, weten niet waar het beest naartoe is. De boer laat dus de 99 achter en gaat op zoek naar dat ene dat waarschijnlijk door het openstaande hek is geglipt terwijl hij even niet oplette. De boer zoekt overal – zit het schaap in het kippenhok? Ze heeft het verhaal al vaak voorgelezen en Jesse antwoordt zelfverzekerd met 'neeee'. Achter de hooiberg dan? Adam en Jesse allebei dit keer: 'Neeeee.' Zit hij onder de heg? 'Neeeee.' Het schaap is kwijt. De boer staat op een rotsblok boven op een heuvel (ze raakt bijna de draad van het verhaal kwijt als haar opeens opvalt hoe mooi de kleur van het gras uitvloeit over het papier) maar hij kan het ontbrekende schaap niet vinden. De hele dag klautert hij over de rotsen en baant hij zich een weg door bramen en doornstruiken, maar het verloren schaap vindt hij niet. Eindelijk, na de hele dag zoeken, ziet hij het dier. Het is in de rivier gevallen en staat tot aan de nek in het water. Daardoor is de vacht helemaal doorweekt en zo zwaar geworden dat het schaap niet meer uit het water kan klimmen. Als de boer zijn schaap in de rivier ziet, duikt hij meteen met een grote plons in het water om het te redden. Hij komt terug door het openstaande hek met het schaap op zijn schouders. De 99 andere schapen zijn zo blij als ze zien dat het verloren schaap weer terecht is, dat ze allemaal hun voorpoten in de lucht steken alsof ze de wave doen bij een honkbalwedstrijd. De boer zegt tegen alle schapen: 'Kom, laten we een feestje bouwen.' Op het plaatje hebben de boer en de schapen allemaal vrolijke feestmutsen op en er zijn ballon-

nen en slingers, en ze eten koekjes en drinken priklimonade.

‘Wie heeft het hek opengelaten?’ vraagt Adam, terwijl hij terugbladert naar het begin en het plaatje aanwijst. ‘Iemand heeft het hek opengelaten.’

‘Ik denk niet dat de boer zoiets zou doen,’ zegt Madeline. ‘Vast een van zijn knechten.’

‘Dat staat niet in het verhaal,’ zegt Adam, vanuit een onvoorwaardelijk geloof dat het verhaal letterlijk klopt – als het er niet in staat, is het niet gebeurd.

Maar later zit ze te piekeren over een andere vraag: wie zorgde er voor de schapen toen de boer het verloren schaap ging zoeken? Kon het de boer niets schelen of nam hij een enorm risico door hen alleen te laten? Ze kan zich in geen van beide alternatieven vinden. Of liet de boer de schapen over aan de zorgen van een knecht – dezelfde die het hek opengelaten had?

‘U had ons iets lekkers beloofd, mam,’ zegt Jesse.

‘Een verrassing,’ zegt Adam. ‘Wat is het?’

De wekker van de oven piept drie keer als teken dat de taarten klaar zijn. Het is half elf.

Voor een maandagochtend is het best druk in Tony’s herenkapperszaak in het centrum van Caithness, zo druk dat Tony en Yvonne allebei aan het werk zijn. Yvonne werkt vier ochtenden per week en op vrijdag. Shelley werkt vier middagen en op zaterdag. Yvonne en Shelley gebruiken de bruine leren stoel, die vlak bij de grote erker staat waardoor ’s winters de middagzon naar binnen schijnt. ’s Zomers staat de zon hoger, dan doet Tony de groen-rood-wit gestreepte luifel omlaag. Tony’s stoel staat bij de muur, achter in de zaak. Yvonne heeft foto’s van haar man en drie kinderen in de rechterbovenhoek van de spiegel achter zich geplakt; haar man staat voor de auto waarmee hij ’s zaterdags op de racebaan wedstrijden rijdt. Shelley is een alleenstaande moeder en heeft geen foto’s opgehangen.

Tony’s kapperszaak geurt naar aftershave en reukwater

voor mannen. Het is vanmorgen koel binnen. Tony heeft de airconditioner boven de ingang aangezet omdat het buiten zo warm is. Drie mannen zitten op een eikenhouten kerkbank op hun beurt te wachten. Die bank heeft Tony opgehaald toen er jaren geleden in de Heilig Hartkerk drie banken in de weg stonden omdat er een lift werd aangelegd. De man die het dichtst bij Tony zit, een oudere man die er niet uitziet alsof hij geknipt moet worden, leest de *Lakeport Leader*. Hij komt een paar ochtenden per week even langs, als hij in het Corner Café een kop koffie heeft gedronken en onderweg is naar huis. De jongere man helemaal links op de bank heeft zijn zoontje meegenomen, dat op het linoleum voor Yvonne's stoel met een paar houten autootjes zit te spelen.

Tony kapt al een jaar of twaalf de mannen in Caithness. Hij is hier geboren en getogen, in tegenstelling tot de mensen die de laatste tijd naar het stadje zijn verhuisd om te ontkomen aan de hogere huizenprijzen in Lakeport, twintig kilometer verderop naar het noorden. Tony is actief in de kerk, hij doet liefdadigheidswerk en zit bij de vrijwillige brandweer. Hij heeft vandaag een gemakkelijke beige trainingsbroek aan, witte sportschoenen en een koningsblauw overhemd met korte mouwen, dat over zijn broek hangt. Hij is achter in de dertig en heeft de gespierde armen en borstkas van een bodybuilder. Dat is hij ook, want hij traint drie keer per week met gewichten in een fitnessruimte die hij in de kelder van zijn huis heeft gemaakt. Als je bij de vrijwillige brandweer wilt moet je in vorm blijven, vindt hij. Hij is vrij kort van stuk, kleiner dan Yvonne, die de stoel bij de meeste klanten een centimeter of vijf omhoog moet krikken. Tony's familie komt uit Italië en deze zomer worden de wereldkampioenschappen voetbal gespeeld. Daarom heeft Tony een klein televisietoestel op een tafeltje tegen de zijwand gezet – 'als service, zodat mijn klanten naar de wedstrijden kunnen kijken,' zegt hij. Maar mensen die vaker in de kapperszaak komen, weten dat Tony nu wat langer over een knipbeurt doet dan normaal. Maar dat is nog altijd beter dan dat er een hapje uit je oor wordt geknipt wanneer Italië moet spelen. Een aantal mannen zou er bijna voor naar Yvonne gaan – bijna. Op dit moment knipt Yvonne het haar van een

gezette indiaan, terwijl de gitzwarte haren om de stoel heen op de grond vallen.

Het is half elf op de klok boven de televisie. Vanmorgen speelt Italië – daarom draagt Tony het blauwe overhemd – en het is 1-0 voor de tegenstander in de tweede helft. Het volume van het toestel staat laag, maar tijdens de wedstrijd wordt er in de zaak niet zo veel gepraat als gewoonlijk. Tony houdt steeds zijn handen stil om te kijken, terwijl de wedstrijd voortduurt. De oudere man kijkt niet op van zijn krant.

‘De *azzurri* gaan scoren,’ zegt Tony. ‘Let maar op.’

Maar zijn klant, een jongen van een jaar of achttien met een opgeschoren kapsel, staart recht voor zich uit. Tony brengt met zijn duim wat warm schuim aan achter zijn oren, haalt het scheermes heen en weer langs de leren riem die aan de zijkant van de stoel hangt en scheert de nek van de jongen met een zacht krassend geluid. Dan giet hij wat aftershave in de palm van zijn hand, wrijft zijn handen samen en brengt het met zachte bewegingen aan achter de oren en in de nek. Juist door dit soort aanrakingen komen de klanten altijd weer bij Tony terug. Hij draait de stoel 180 graden om, zodat de jongen zichzelf in de spiegel kan zien. Als hij knikt, haalt Tony met een zwierig gebaar als een echte matador de pastelblauwe kappersmantel van zijn schouders. Hij schudt de mantel uit en de haartjes dwarrelen op de vloer. Als de jongen betaalt, staat een dertiger op met haar dat tot ver over zijn oren groeit.

Tony legt het geld in een la onder de toonbank. ‘Hé Mike, hoe gaat het?’ vraagt hij, terwijl hij Mikes lange haar begint te kammen. ‘Alleen een beetje bijpunten?’ vraagt hij, met een knipoog naar de mannen op de bank. De oudere man is de enige die niet glimlacht.

‘Doe maar tot boven mijn oren,’ zegt Mike. ‘Het is zomer.’ Hij leunt achterover en Tony legt een reep witte tissue in zijn nek, drapeert de blauwe mantel eroverheen en sluit die van achteren met een metalen klem. Hij gaat naar de wastafel achter zich, laat koud water over zijn handen lopen en masseert Mikes hoofdhuid, totdat diens haar nat is en de druppels water over zijn gezicht op de blauwe mantel rollen. Tony pakt zijn schaar en begint het lange, blonde haar te knippen. De

schaar gaat voortdurend open en dicht, zelfs als er geen haar tussen zit, alsof hij te veel energie heeft en de beweging van zijn vingers in de ogen van de schaar niet kan tegenhouden.

Yvonne is klaar met de indiaan. De man betaalt en de vader tilt zijn zoontje op van de vloer. Yvonne loopt naar de erker en pakt de roodleren stoelverhoger.

‘Ik las in de krant over dat akkefietje vorige week op de bouwplaats,’ zegt Mike.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Tony, terwijl hij stopt met knippen omdat Italië aan de bal is. Zijn schaar blijft in beweging.

‘Die betonwagen die in het kanaal was gekukeld,’ zegt Mike.

‘O, dat. Tja, we hadden niet zo veel tijd, niet genoeg om die wagen eruit te tillen. We moesten de trommel opensnijden met een lasbrander en hem schoonspoelen met vijftienduizend liter water. Er zat veel beton in en als dat hard wordt, zeg dan maar *arrivederci* met je handje.’

Het jongetje op Yvonne's stoel ziet de vis die Tony aan de muur heeft hangen en wijst ernaar. Zijn vader kijkt omhoog. ‘Dat is een grote, hè?’ zegt hij. ‘Heb jij die gevangen, Tony?’

‘Mijn broer, onder de brug bij de tweede pier.’

De oudere man kijkt op van zijn krant. ‘Zulke grote halen ze tegenwoordig niet meer uit de rivier,’ zegt hij.

‘Hoeveel woog hij?’ vraagt de vader.

‘Wat denk je?’ vraagt Tony.

‘Toch zeker een kilo of tien.’

‘Als jij dat vindt, dan is het zo,’ zegt Tony glimlachend.

Mike kijkt op van onder Tony's schaar. ‘Zeven, acht kilo maximaal,’ zegt hij.

Tony wil net de andere kant gaan knippen als Mike plotse-ling in de stoel naar rechts overhelt en uit het raam kijkt. ‘Hé!’ zegt hij, zo luid dat iedereen opkijkt, en springt uit zijn stoel. ‘Ben zo terug,’ zegt hij en Tony blijft staan met de schaar in de lucht. Mike vliegt de zaak uit met de blauwe mantel nog om. De mannen op de bank staan op en lopen naar het raam. Ze zien Mike de straat over hollen. Er staat een politieagent bij zijn zwarte pick-up een bekeuring uit te schrijven. Mike praat even met de agent, stapt in zijn auto en rijdt weg.

Drie minuten later komt hij weer binnen en gaat in de stoel

zitten. ‘Die smeris wilde me een bekeuring geven,’ zegt hij ongelovig.

Tony gaat met een half oog op de voetbalwedstrijd door met knippen. ‘De politie let de laatste tijd nogal op in parkeerverbodzones,’ zegt hij. ‘Een paar winkeliers schijnen te hebben geklaagd.’

‘Waarschijnlijk de supermarkt,’ zegt de oudere man. ‘Daar moeten de vrachtwagens staan om te lossen.’

‘Wees blij dat het vorige week niet gebeurde, toen de brug gerepareerd werd,’ zegt Tony. ‘Toen was er nog maar één rijbaan open en stond er een file tot aan het spoor. Dan had het wel een halfuur geduurd voordat je terug was en had ik je niet meer binnen kunnen laten.’ Hij knipoogt. ‘Dan had ik de mantel bij je in rekening moeten brengen.’

‘Dan had je de hele week rond moeten lopen met aan de ene kant lang haar en aan de andere kant kort,’ zegt de vader van het jongetje. Iedereen moet lachen.

‘Net zoals sommige vrouwen,’ zegt Yvonne.

Eerder, toen Mike de straat overstak, had Tony bij het naar buiten kijken gezien dat het weer ging omslaan. De zon was achter een wolk verdwenen. Nu loopt hij naar de erker, gaat op de rand staan en doet de airconditioning uit. ‘Het is volgens mij niet zo warm als gisteren,’ zegt hij.

‘Er staan nog wel steeds plassen op de velden,’ zegt Yvonne, ‘vooral langs de rivier. De boeren zeggen dat het nog een paar weken droog moet blijven.’

‘De boeren zijn altijd ontevreden,’ zegt Mike vanaf zijn stoel.

‘Hé, even dimmen,’ zegt Yvonne, terwijl ze quasi-ontstemd haar wenkbrauwen frons. ‘Je hebt het wel over mijn vader.’

‘Nu opletten,’ zegt Tony met zijn ogen op het televisiescherm.

Iedereen kijkt, terwijl Italië een hoekschop krijgt. Tony loopt naar het toestel en zet het harder. Een commentator met een Brits accent zegt dat er nog minder dan vijf minuten speeltijd over is.

Een speler van Italië met een blauw shirt en witte korte broek legt de bal bij de hoekvlag. Iedereen, zelfs Yvonne, stopt

om te kijken. Spelers in blauwwitte uniformen staan te dringen voor het doel. De speler die de hoekschop gaat nemen, doet drie stappen achteruit en –

Plotseling draaien alle mannen hun hoofd om en kijken naar het plafond, omdat de sirene in de toren van de brandweerkazerne om de hoek begint te loeien. Het begint met een donkere brom, die geleidelijk stijgt in toonhoogte en volume totdat het doordringende gehuil de hele ruimte vult.

‘*Managgia!*’ roept Tony. Hij blijft nog een paar tellen naar het televisiescherm staan kijken, gooit dan zijn schaar en kam op de toonbank en rent door de achterdeur van de kapperszaak naar buiten.

Op de klok boven de televisie is het drie minuten voor elf.

Als ze het verhaal over de schapenboer heeft voorgelezen, maakt Madeline voor de jongens het beloofde lekkers klaar. Ze eten het op terwijl zij de ontbijtboel afwast en daarna mogen de jongens op een stoel bij de gootsteen met het water spelen, totdat hun T-shirt en broek van voren drijfnat zijn en er een plas water op het aanrecht staat. De timer beneden geeft aan dat de tweede lading was klaar is. Ze moet voor twaalf uur bij de Bethelkerk zijn om de taarten af te geven. Het is nog vroeg, dus de jongens kunnen nog even buiten hockeyen terwijl zij de was ophangt. Het is een fijn gevoel te weten dat de taarten straks nog warm zijn als ze ze afgeeft.

‘Willen jullie even buitenspelen?’ vraagt Madeline. ‘Wat willen jullie doen?’

‘Hockeyen,’ zegt Adam. Dat had ze al gedacht.

‘Wie wil er eerst op doel?’ vraagt ze, op een toon alsof dat een voorrecht is. Ze weet dat Adam graag wil scoren tegen zijn jongere broer, die langzamer is dan hij.

‘Ik!’ roept Jesse. Ze helpt hem de been- en armbeschermers aan te doen, terwijl Adam de hockeysticks pakt, en de handschoenen en de kale tennisbal waar ze mee spelen. Ze pakt het doel, dat aan haken aan de muur van de garage hangt, zet het op de oprit en doet de garagedeur dicht.